

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1874-09-11)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1874-09-11)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 358. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020135.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Martensen
Viborg, 11. September 1874

— — —. Om Begivenheden i Askov hørte jeg snart og temmelig directe fra Een, som havde været nærværende. Jeg blev i høi Grad overrasket og var meget spændt paa at erfare, hvad Regjeringen vilde gjøre. — — — Den ulovlige Ordination maa for Regjeringen være i enhver Henseende ugyldig. Den Distinction, som man formodentlig vil gjøre imellem „Præst i Folke s. 359kirken“ og „i Herrens Kirke,“ kan Regjeringen ikke lade gjælde. Om det end var tænkeligt, at den vilde — efter „Fædrel.“s Anviisning tage Øiemedet, Afhjælpingen af en Nødstand, i Betragtning (hvad dog er politisk umuligt), saa kunde den ikke gjøre det uden at komme i Modsigelse med sig selv, da den dog maatte erklære Appel for ikke ordineret, altsaa det Hele for ligesaa forfeilet som selvraadigt. Dersom der i Regjeringens Udtalelse kunde komme den ringeste Antydning af, at der, om end ad uret Vei, dog var forskaffet de betrængte Slesvigere en ønskelig Hjælp, eller dersom der i den Stilling, Regjeringen indtager, kunde findes nogensomhelst Indrømmelse til denne Betragtningssmaade, saa var det dermed erklæret, at noget Reelt vilde man dog altid kunne opnaae, naar man senere igjen — i et andet Øiemed turde vove derpaa og tage de Ubehageligheder, som maatte følge med. Da nu Sagen er af en saa eiendommelig Betydning, og, som vel Alle ville indrømme, griber ind i det Inderste af den bestaaende Orden, da den vel kan siges at være hidtil enestaaende, og der maa sørges for, at den kan fremdeles blive det, saa bør den tages meget alvorligt; og det Normale i saadanne Tilfælde er geistlig Rettergang. Det synes mig ogsaa utvivlsomt, at ikke blot en begyndende Gultusminister, men enhver Gultusminister, maa af sig selv være tilbøielig til at overgive en saadan Sag til Domstolene, for ikke at være ene om Ansvaret. Han kan heller ikke udsætte sig for, at hans „alvorlige Tilretteviisning“ bliver protesteret, eller, hvad værre er, bliver lagt til Side som Noget, man kan finde sig i, indtil man, naar den rette Tid kommer, kan erklære, at man aldrig har anerkjendt s. 360de Præmisses, hvorpaa den var grundet. Man maae jo ogsaa sige, at de Vedkommende bedst sikkes imod vilkaarlig Behandling, naar Sagen overgives til Domstolene, og denne Fremgangsmaade er saaledes i Overeensstemmelse med, hvad man i vor Tid ellers pleier at fordre. — — — — —

Zeuthen har jeg været hos et Par Dage. Han var tildeels oppe, kunde bevæge sig fra sit Værelse ind i Dagligstuen, for, liggende paa en Sopha — kort ad Gangen at være med i Familien og mere høre til end tale med. De Samtaler, jeg fik med ham, maatte ikke vare for længe, men de dreiede sig om alvorlige Ting. Han var sjælden fri for Smerter, men de vare næppe heftige. Han var altid mild og kjærlig og glad ved at have seet alle sine Børn. Efter senere Meddelelse tage Kræfterne stadigt af, og det lader til, at han vil sove stille hen inden lang Tid. Gud raader.

Kjære Biskop Martensen, jeg finder altid i Deres Breve Noget, som jeg personlig trænger til, — i Deres sidste i Anledning af Zeuthens Tilstand Paamindelsen om at arbeide, medens det er Dag, og i Anledning af Deres Arbeide paa Ethiken, fordi De maatte bort fra det Ene til de mange Ting, Deres Bemærkning, at dette netop hører med til vor ethiske Opgave. Jeg trænger til at høre saadanne Ord, fordi jeg for let bliver besværet af de mange Ting og det Fremmede, vel ogsaa i Følelsen af, at jeg ikke har stor Kraft til at kæmpe imod det Meget, som ikke maa seire, at jeg er overflødig. Men De har Ret, det bør os, det skal være os nok. Og saa forundes der mig dog altid Timer til at hvile ud i det Ene, f. Ex. i den Deel af Deres Ethik, som jeg allerede s. 361 har, og aldrig bliver træt af. Tak for Alt! Gud styrke os til det, han vil bruge os til!

Deres O. Laub.